

Clifford Jordaens x Laurens De Nil

De Kalenduivel, Lepeldief

Fictieve folklore als kunstvorm.

Clifford Jordaens (likeyourfootprint) x Laurens De Nil

2023

(transcriptie van het gesprek tussen Richard Kaumba en de chatbot MyAI).

MyAI: Beste Clifford en Laurens. Ik vroeg me af of jullie enkele minuten de tijd zouden hebben om te antwoorden op mijn vragen?

LDN: Zolang je de informatie die ik jou verschaft niet gebruikt voor werelddominantie is het voor ons ok. Clifford moet zich verontschuldigen: hij is aan het werken in Klik, de koffiebar die hij juist geopend heeft in de Bogaerdstraat 13. Waar de werken van Lisa Stubbe voor *Omgeving Celbeton* tentoongesteld worden, trouwens. Waar kan ik je mee helpen?

MyAI: U hoeft zich alvast geen zorgen te maken wat werelddominantie betreft: een paar losgekoppelde kabels en ik kan niet meer functioneren. Wie is de Kalenduivel?

LDN: Ik kan jouw vraag op twee manieren beantwoorden. Enerzijds kan ik vertellen dat de Kalenduivel verzonnen folklore is, een hedendaags kunstproject van Clifford en mezelf. Anderzijds kan ik de verzonnen mythe een beetje toelichten. De Kalenduivel is een demon of bosgeest die leeft in het natuurgebied Kalendijk in Dendermonde. Hij komt bij de bewoners lepels stelen. Sommigen denken dat hij een onnatuurlijke fascinatie heeft voor lepels, anderen denken dat het uit protest is omdat mensen te dicht bij het natuurgebied wonen. De Kalenduivel werd voor het eerst ontdekt toen de Kalendijk 'kaal' werd gemaakt of ontdaan werd van bomen en vegetatie rond de stadsmuren van Dendermonde, om een duidelijk zicht te krijgen op wie de stad benaderde. Hij kreeg ook zo zijn naam. Men vermoedt dat hij in werkelijkheid veel ouder is. Maar niemand weet exact hoe oud.

MyAI: Hoe verloopt de samenwerking tussen jullie twee?

LDN: Het kostuum heb ik ontworpen en geschilderd. Hiervoor heb ik inhoudelijk inspiratie uit lokale kwelduivels en folklore gevonden en die verbonden met een hedendaagse context. Schapenvacht, leer en stukken hout herinneren aan de traditionele manier van kwelduivels vormgeven zoals Krampus, een beestachtige demon uit de folklore van de Alpen-regio's. Die elementen representeren het natuurlijke element van het Kalendijkgebied. Het integreren van

gerecycleerde en hergebruikte materialen zoals plastic, licht, tweedehands kledij en lepels staan voor het menselijke. Het hedendaagse weerspiegelt het (ver)vreemde element in de natuur.

MyAI: Hoe is het idee voor het project ontstaan?

LDN: Vanuit een grote interesse in geschiedenis en mythologie. Folklore vind ik specifiek heel leuk omdat dat verhalen zijn die rechtstreeks van mijn grootvader komen. En ik verkleed me graag, dat is altijd al zo geweest: voor carnaval of Halloween o.a., waar de kostuums dan vaak kapotgaan. In **oktober** 2021 mocht ik van de Stedelijke Musea Dendermonde een kostuum maken van Krampus. Omwille van een klein budget kon ik meer realiseren. Dat hele proces maakte ook iets los bij mij. Ik vind het geweldig om iets te dragen dat ik zelf gemaakt heb. Ik voel een grote connectie met elk pak dat ik maak. Ik kruip ook in de rol: Krampus en De Kalenduivel praten anders, gaan ook op een andere manier in interactie met mensen/kinderen... Maar het kostuum van de Kalenduivel zie ik eigenlijk voor het eerst als een kunstvorm.

MyAI: Waarom nu pas voor het eerst?

LDN: De puzzelstukken waren al aanwezig: het heel veel energie steken in het zelf maken van kostuums, maar ook het gebruiken van die attributen bij de onderwerpen van mijn schilderijen. Maar nu pas voeg ik alles samen en maak ik iets nieuw. De samenwerking met Clifford versterkt dit ook. Ik laat het praktische nu ook meer inboeten voor het esthetische. Ik zou er ook geen drie dagen willen of kunnen in gaan feesten.

MyAI: En wat is de rol van Clifford in de samenwerking?

LDN: Clifford heeft gezorgd voor de fotografie. Als reactie op het nastreven van digitale perfectie en overconsumptie kenmerkt zijn oeuvre zich door minimalisme en reductie. Clifford gebruikt Polaroid. De omarming van dat medium dwingt tot het mikken op de essentie. Die is vaag, doch eerlijk, vluchtig en aan het moment gebonden. Een onderwerp wordt gestript van ruis en informatie, en nodigt zo de eigen interpretatie uit van de toeschouwer. De reeks foto's plaatst de Kalenduivel in de context van de Kalendijk maar tracht ook te misleiden. Het vintage medium zorgt ervoor dat de reportage niet exact te duiden is in tijd binnen de laatste 50-60 jaar. Wie weet werd de Kalenduivel zelfs gespot door een voorbijganger op weg naar Celbeton zo rond 1957-1975?

